

Mål C-775/19

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

22 oktober 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

22 juli 2019

Klagande:

5th AVENUE Products Trading GmbH

Motpart:

Hauptzollamt Singen

Saken i det nationella målet

Importtullar, fastställande av tullvärde

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Tolkning av unionsrätten, artikel 267 FEUF

Tolkningsfrågor

1. Utgör ersättningar, utöver köpeskillingen, som köparen av en vara erlägger en gång årligen under en period av fyra år och som är baserade på köparens intäkter från försäljningen av varan, och som erläggs för att köparen ska få sälja varan

- inom ett specifikt område,
- för första gången,

- med exklusiv rätt, och
- permanent,

licensavgifter enligt artikel 32.1 c i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, vilka ska adderas till det pris som faktiskt betalats eller ska betalas för de importerade varorna enligt artikel 31.5 b i förordning nr 2913/92 jämfört med artikel 157.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen?

2. Ska sådana ersättningar i förekommande fall adderas endast proportionellt till det pris som faktiskt betalats eller ska betalas för de importerade varorna, och i så fall enligt vilka kriterier?

Anförda unionsbestämmelser och anförd praxis från EU-domstolen

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), artikel 32.1 c, 32.2 och 32.5 b

Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, 1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), särskilt artiklarna 157.1, 157.2, 158, 160 och 161

Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 av den 24 november 2015 om närmare regler för genomförande av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 343, 2015, s. 558), artikel 136.1 första meningen och 136.4 a

Överenskommelse om genomförande av artikel VII i det Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, 1994, s. 119), artikel 8.3 och däri angivna anmärkningar

EU-domstolens dom av den 9 mars 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195)

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet

- 1 Parterna i det nationella målet har olika uppfattning i frågan om de betalningar som klaganden har erlagt till leverantörerna för (exklusiva) distributionsrättigheter bör adderas till det pris som faktiskt betalats för importerade varor.

- 2 Klagandens verksamhet består i (grossist-)handel bland annat med Havannacigarrer. Klaganden får de kubanska cigarrerna från Habanos S.A., det statliga kubanska exportbolaget för cigarrer.
- 3 Den 31 januari 2012 ingick klaganden och Habanos S.A. ett avtal på engelska, benämnt "Exclusive Distribution Agreement" (nedan kallat EDA), enligt vilket klaganden tillerkändes exklusiv distributionsrätt för cigarrer från Habanos S.A. på den tyska och österrikiska marknaden.
- 4 Som motprestation åtog klaganden sig att under fyra års tid årligen till Habanos S.A. betala en s.k. "compensation" uppgående till 25 procent av intäkterna från försäljningen till Österrike.
- 5 Denna s.k. "compensation" fakturerades som avtalat klaganden årligen, och klaganden erlade fakturerat belopp. När avtalsperioden löpte ut den 27 februari 2016 upphörde betalningarna. Avseende den exklusiva distributionsrätten i Tyskland behövde klaganden inte betala någon motsvarande s.k. "compensation".
- 6 Inköpen av cigarrerna följde inte av ett ingånget skriftligt köpeavtal, utan i samtliga fall genom beställning och godkännande av beställning. Klaganden fick en prislista utifrån vilken respektive beställning genomfördes. Inköpspriserna var identiska oavsett vilket land som klaganden senare sålde cigarrerna vidare till. När en beställning gjordes av klaganden så upprättade Habanos S.A. en faktura och levererade den beställda varan.
- 7 I regel klarerade klaganden importen av de kubanska cigarrerna genom dennes godkända tullager av typ D. Lagret ligger där klaganden har sitt säte, i Waldshut-Tiengen, Tyskland. Efter frigöring från tullaget genomfördes övergången till fri omsättning genom ett förenklat förfarande enligt artikel 278.3 i förordning nr 2454/93, dvs. genom en automatisk tillämpning av det lokala klareringsförfarandet för övergång till fri omsättning. Vid lagringen av cigarrer från leverantören Habanos S.A. på klagandens tullager av typ D, hade klaganden som grund för fastställande av tullvärdet deklarerat de faktiskt betalda priserna inklusive tillägg (frakt, försäkring etc.) men bortsett från de betalningar som kallades "compensation". Vid lagringstidpunkten var det nämligen ännu inte klart vilka cigarrer som skulle säljas till Tyskland respektive till Österrike.
- 8 Efter en tullrevision i klagandens lokaler ansåg revisorn att den avgift som kallades för "compensation" utgjorde en avskild priskomponent som enligt artikel 29 tredje stycket a i förordning nr 2913/92 skulle beaktas vid fastställandet av tullvärdet.
- 9 Hauptzollamt (huvudtullkontoret) anslöt sig till revisorns uppfattning och utfärdade flera beslut om importtullar, inklusive det enda beslutet som är aktuellt i förvarande fall av den 28 augusti 2015, enligt vilket importtullar utkrävdes. Klaganden begärde omprövning av beslutet den 23 september 2015, varvid Hauptzollamt endast delvis ändrade beslutet. I övrigt vidhöll Hauptzollamt sitt beslut.

- 10 Den 6 december 2017 överklagade klaganden det, enligt klaganden, felaktiga beslutet att lägga till de s.k. ”compensation”-betalningarna i beräkningen av tullvärdet på de varor som skulle värderas.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 11 Den hänskjutande domstolens åsikt är att det avgörande är om endast den av klaganden betalda köpeskillingen för varorna som importerats från ett tredje land (cigarrer från leverantören Habanos S.A.) ska läggas till grund för transaktionsvärdet – då ska överklagandet bifallas – eller om även de betalningar som klaganden gjort baserat på beloppet för försäljningen avseende leveranser till Österrike, den s.k. ”compensation”, ska läggas till tullvärdet – då ska överklagandet ogillas.

Den första frågan

- 12 Den hänskjutande domstolen anser att det gällande betalningen som nu ska prövas (”compensation”) inte handlar om en avskild priskomponent enligt artikel 29.3 a i förordning nr 2913/93.
- 13 Eftersom den s.k. ”compensation” måste betalas för att få tillgång till rättigheterna i samband med användning eller vidareförsäljning av den importerade varan, handlar det i enlighet med artikel 157.1 tredje strecksatsen i förordning nr 2554/93 snarare om en licensavgift i den mening som avses i artikel 32.1 c i förordning nr 2913/92. Sådana licensavgifter ska i enlighet med artikel 32.1 c och artikel 32.5 b i förordning nr 2913/92 i förening med artikel 157.2 i förordning nr 2454/93 adderas till det pris som faktiskt betalats eller ska betalas för den importerade produkten om tre kumulativa förutsättningar är uppfyllda. För det första att licensavgiften inte ingår i det pris som faktiskt betalats eller det pris som ska betalas, för det andra att licensavgiften hänförs till den produkt som ska värderas och för det tredje att köparen betalar dessa licensavgifter enligt villkoren för köpeavtalet för den produkt som värderas (se EU-domstolens dom av den 9 mars 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, angående varumärken).
- 14 Beträffande den första förutsättningen anser den hänskjutande domstolen att det framgår av bestämmelserna i det nu aktuella licensavtalet, dvs. EDA, att licensavgifter för den exklusiva rättigheten att sälja cigarrerna i Österrike inte ingick i köpeskillingen för den varan som skulle värderas.
- 15 Avseende den tredje förutsättningen anser den hänskjutande domstolen att utbetalningen av den omtvistade s.k. ”compensation” är ett villkor i köpeavtalet i den mening som avses enligt artikel 157.2 andra strecksatsen i förordning nr 2454/93. Det faktum att skyldigheten att erlägga betalningen upphörde efter fyra år betyder inte att klaganden skulle ha beviljats den (exklusiva) distributionsrätten i Österrike även utan att betala licensavgiften. Det saknar också betydelse att den s.k. ”compensation” avtalades i EDA och inte i respektive köptransaktion,

eftersom det är tillräckligt att det finns ett ramlicensavtal när det – som av EDA – följer att alla framtida individuella köpeavtal är beroende av att licensavgiften betalas. Det kan således antas att Habanos S.A. inte hade levererat de varor som var avsedda för distribution i Österrike om den omtvistade avgiften inte hade betalats, eller i vart fall att leverans inte hade skett i enlighet med de överenskomna avtalsvillkoren.

- 16 Den hänskjutande domstolen ställer sig tveksam till om den andra förutsättningen är uppfylld, dvs. om betalningen som avses i artikel 157.2 första strecksatsen i förordning nr 2454/93 avser den produkt som ska värderas. Om en licensavgift hänför sig till den importerade varan, dvs. om avgiften även kompenserar för tjänster som relaterar till varan, ska den bedömas utifrån samtliga omständigheter i fallet och med särskild hänsyn till licensavgiftsavtalet. Beräkningsmetoden är inte avgörande. Om – som i förevarande fall – återförsäljningsintäkterna för de importerade varorna används för att beräkna licensavgifternas belopp, motiverar detta i enlighet med artikel 161.2 i förordning nr 2454/93 st. 2 ZK-DVO inte antagandet att licensavgiften täcker även relaterade tjänster. Å andra sidan utesluter en sådan beräkningsmetod i enlighet med artikel 161.2 i förordning nr 2454/93 inte heller det faktum att licensavgiften avser den importerade produkten.
- 17 Den hänskjutande domstolen utgår i detta avseende från att klaganden varit tvungen att betala den i målet omtvistade s.k. ”compensation” såväl för att över huvud taget få tillstånd att sälja de importerade varorna för första gången på den österrikiska marknaden (distributionsrätt) som för att få exklusiv distributionsrätt avseende cigarrer i Österrike (territoriell exklusivitet).
- 18 I den mån klaganden var tvungen att betala den s.k. ”compensation” för att över huvud taget få tillstånd att sälja vidare och distribuera de importerade cigarrerna (för första gången) i Österrike, hänför sig den införda licensavgiften, enligt den hänskjutande domstolens uppfattning, i enlighet med artikel 157.2 första strecksatsen i förordning nr 2454/93 i princip till de importerade varorna, eftersom rätten att distribuera eller återförsälja varorna är en del av anskaffandet av förfoganderätten då de importerade varorna förvärvas.
- 19 I den utsträckning som klaganden var tvungen att betala den s.k. ”compensation” för att vara den enda aktören som fick sälja Havannacigarrer i Österrike (territoriell exklusivitet), det vill säga för att Habano S. A. inte skulle leverera cigarrer till någon annan, så är betalningarnas koppling till produkten däremot tveksam.
- 20 Den hänskjutande domstolen finner det troligt att de betalningar som erlagts av förvärvaren utöver köpeskillingen för de importerade varorna, och som uteslutande avser att denne som ensam aktör ska få sälja varorna i ett visst område, inte är att anse som en licensavgift enligt artikel 32.5 b i förordning nr 2913/92 i förening med artikel 157.2 i förordning nr 2454/93 vid fastställandet av tullvärdet. Medan rätten att sälja vidare eller distribuera varorna har med förfoganderätten över varan att göra och därför ingår däri (jämför artikel 136.1

första meningen i genomförandeförordning 2015/2447), rör det sig vid exklusiv distributionsrätt om ytterligare en rättighet som går utöver rätten att förfoga över varorna. Följaktligen betalas inte licensavgiften avseende en exklusiv distributionsrätt som motprestation för den importerade produkten, utan snarare på grund av faktumet att andra aktörer i avtalsområdet inte får leveranser från säljaren.

- 21 Den fråga som nu prövas kan endast kvarstå olöst om man – i motsats till den hänskjutande domstolen – anser att licensavgifter som köparen, utöver köpeskillingen, (uteslutande) betalar för att uppnå territoriell exklusivitet redan i enlighet med artikel 32.5 b i förordning nr 2913/92 i förening med artikel 157.2 i förordning nr 2454/93 ska adderas till det pris som faktiskt betalats eller som ska betalas för de importerade varorna.
- 22 Mot bakgrund av EU-domstolens resonemang i sin dom av den 9 mars 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), anser den hänskjutande domstolen slutligen att det för att bedöma den ifrågasatta kopplingen av den nu omstridda s.k. ”compensation” till varan är irrelevant att det i förevarande fall vid försäljningstillfället för export av de omtvistade cigarrerna ännu inte stod klart om cigarrerna skulle distribueras till klagandens kunder i Tyskland – här hade klaganden oaktat betalning av ”compensation” redan distributionsrätt – eller till kunder i Österrike.

Den andra frågan

- 23 Om licensavgifter som endast betalas för att erhålla en territoriell exklusivitet inte ska adderas till det pris som faktiskt betalats eller som ska betalas för de importerade varorna i enlighet med artikel 32.5 b i förordning nr 2913/92 i förening med artikel 157.2 i förordning nr 2454/93, så uppstår frågan om ersättningar som – precis som i förevarande fall – betalas för att köparen av en vara ska få leverera till ett specifikt område för första gången, och för att han ska få denna distributionsrätt exklusivt ska adderas till köpeskillingen för de importerade varorna, eller om avgifterna ska delas upp i en komponent som ska adderas till köpeskillingen och i en komponent som inte har relevans för bestämmandet av tullvärdet.
- 24 EU-domstolen har inom ramen för artikel 158.3 i förordning nr 2454/93 beslutat att tillägg enligt artikel 32.1 c i förordning nr 2913/92 också kan göras när licensavgifter avser dels importerade varor och dels tjänsteprestationer efter importen. Korrigeringen bör då baseras på objektiva och bestämbara fakta som möjliggör bedömningen av licensavgifter för dessa varor (dom av den 9 mars 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punkt 52).
- 25 Frågan som därefter uppstår är om dessa principer kan överföras till det aktuella fallet beträffande rätt till förstagångsdistribution med territoriell exklusivitet varför den ersättning som klaganden har betalat delvis ska adderas till priset på de importerade varorna enligt artikel 32.5 b i förordning nr 2913/92 i förening med

artikel 157.2 i förordning nr 2454/93, i den mån ersättningen hänför sig till den ursprungliga beviljade distributionsrätten i Österrike (se överenskommelsen om genomförande av artikel VII i det Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, 1994, s. 119), artikel 8.3. .

- 26 Om så är fallet uppstår även frågan om, och i så fall enligt vilka kriterier, uppdelningen av licensavgifterna ska ske när det – som vid denna s.k. ”compensation” – saknas objektiva och bestämbara fakta i den mening som avses i artikel 32.2 i förordning nr 2913/92 respektive artikel 158.3 i förordning nr 2454/93, som hade gjort det möjligt att dela upp licensavgifterna i en komponent som ska adderas till det pris som faktiskt betalats eller ska betalas för de importerade varorna samt i en komponent som är irrelevant vid bestämmandet av tullvärdet (se även Anmärkningar till artikel 8.3 i Överenskommelsen om genomförande av artikel VII i det Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 i bilaga I till denna överenskommelse, bilaga 23 till förordning nr 2454/93 angående artikel 32.2 i förordning nr 2913/92 samt kommentar nr. 3 från utskottet för tullkodexen (tullvärde), punkt 7 och punkt 11 och följande punkter).

ARBETS
DOKUMENT